

myndigelse", hvorefter følger en yderligere Begrundelse heraf. Udvalget har, ved at behandle Spørgsmaalet, vundet den Overbevisning, at Regjeringen ikke har overfiredet sin Bemyndigelse, men har handlet fuldstændigt indenfor denne, medens der dog har været Opfordring for Udvalget til ikke at forbigaae dette Spørgsmaal; thi der har under tidligere Forhandlinger i Thinget været deelte Meninger derom. Derfor havde Udvalget blandt sine Pligter med Hensyn til denne Sag ogsaa den at klare dette Spørgsmaal, og Resultatet deraf har, som sagt, været, at Udvalget er enigt med Regjeringen. — Som den anden Afsnit, Udvalget havde rettet imod Regjeringen i Anledning af Gjennemførelsen af Loven, omtalte den høitagtede Minister, hvad Udvalget har fremsat om Oberst Dvjesens Deeltagelse i Expropriationscommissionen. Den høitagtede Minister meente, og fik deri Støtte ved den sidste Talers Bemærkninger, at den Stilling, som Oberst Dvjesen havde havt i Commissionen, fandt sin Berettigelse i en Henvisning til de almindelige Regler om Expropriation, som indeholdes i den citerede Lov af 1867, men deri kan jeg ikke give den høitærede Krigsminister Ret. Naar der i Loven henvises til de almindelige Regler for Expropriationers Foretagelse, kan der ikke paa nogen Maade lægges noget Specielt ind deri, men Bestemmelsen kan kun opfattes saaledes, at de almindelige Grundsætninger, som følges, som maae anvendes supplerede og som findes nedlagte i tidligere Love, ogsaa skulle anvendes her, hvortil man paa ingen Maade kan drage ind herunder specielle Bestemmelser i tidligere Expropriationslove. Dog selv om man kunde dette, vilde den Delegeredes hele Stilling i Commissionen slet ikke være forsvaret derved, thi det, som Udvalget anfer over og finder skævt og urigtigt i den Delegeredes Stilling, er jo netop, at han har foretaget sig Handlinger i Commissionen, som ingen Delegeret, der ikke er bleven indsat som Medlem af Commissionen, kan være berettiget til at foretage; det er disse Handlinger, som Udvalget har tilladt sig at paapege, og som findes anførte i Betænkningen i Tillæg B. Sp. 1373 ff. Jeg tør her maafee indskyde den Bemærkning, at, naar den

ærede sidste Taler et Dieblit troede i Protocolen at finde Noget tilført om, at det, der engang var foretaget fra Oberst Dvjesens Side, idet han var optraadt handlende paa hele Commissionens Begne, senere var blevet stadfæstet af hele Commissionen, da vil Enhver, som nøie har fulgt det ærede Medlems Oplæsning, lettelig finde, at noget Saadant slet ikke er Tilfældet. Commissionen har i det Møde, som det ærede Medlem omtalte, først modtaget Efterretning om, at Oberst Dvjesen paa Commissionens Begne havde handlet saaledes, som der er tilført Protocolen, men det siges ikke, at han har havt nogen Bemyndigelse dertil, og efterat Commissionen har modtaget denne Efterretning, gjør den noget Andet. Den giver Decharge, men med Hensyn til en ganske anden Sag. Da det ærede Medlem oplæste de to Ting, standsede han ogsaa et Dieblit derved; det var, som om han ikke strax havde bemærket, at den første Deel, nemlig Modtagelsen af en Efterretning, angik een Eiendom, medens den sidste, nemlig Meddelelsen af Decharge, angik en anden Eiendom; han vil ialtfald ved at see efter i Commissionens Protocol meget let kunne overbevise sig derom. — Hvad angaaer Regjeringens Fremgangsmaade ved Værdiforhøielse af Ansatte, er Udvalgets Fleertal, saaledes som ogsaa er omtalt af den høitærede Minister, væsentlig i Overeensstemmelse med Regjeringen. Udvalgets Fleertal finder, at den brugte Fremgangsmaade er lovmedholdelig og correct og har ikke reist nogen Indvending imod selve dette Foretagende. — Jeg vil tillade mig endnu at omtale Forholdet med Hensyn til de afløste Afgifter. Denne Afsløsning er ingenlunde forsvaret ved, hvad den høitærede Minister omtalte, nemlig, at det hastede, da den Frist snart udløb, hvori Regjeringen havde Bemyndigelse til at afflutte Contract med Kjøbenhavns Commune; thi man maa herved bemærke, hvad Følgen vilde blive, hvis Fristen udløb. Den vilde ikke være nogen anden end den, at Regjeringen, naar den siden affluttede Contract med Kommunen, skulde have Rigsdagens Stadfæstelse derpaa. Regjeringen havde kun i Løbet af et Aar Bemyndigelse til uden Stadfæstelse at afflutte